

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788765408/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

plejesøn som hidtil, og at vi to, han og jeg, skulle flytte ind i en ny bolig. Dette forslag tog hun sig overordentlig nær og gjorde mig til dommer med en mine, som om liv og død var afhængig af mit svar. Dette satte mig i stor forlegenhed. Det var min faste overbevisning, at det heldigste for alle parter var, at hun fortsatte sit eget hus, og jeg begyndte mit nye på egen hånd. Hun havde i så mange år været vant til at bestyre et hus, at tabet af denne beskæftigelse ville være hende smertelig. Hertil kom, at hun ikke var ene, men at hendes plejesøn, der om kort tid var voksen, og et forkælet barn, ikke let ville finde sig i at stå under et andet hus' love. Mit ønske var, når jeg fik et hus, da også at opfylde de pligter, som hviler på husmoderen, og dette følte jeg straks ville blive en vanskelig, for ikke at sige en umulig opgave, når alt blev i den gamle form, og når alle skulle blive tilfredse. Men at få hende til at indse dette, vidste jeg ville blive en umulighed, og jeg svarede derfor – jeg tilstår, ikke uden frygt – at hvad moder og søn blev enige om, dermed var jeg tilfreds. Og hvad skal, hvad kan en ung pige svare, når et sådant spørgsmål rettes til hende? Dette betænkes ikke altid tilstrækkeligt af forældrene. Jeg var hende virkelig inderligt hengiven, men et sådant forhold er vanskeligt for den unge, vanskeligt for den gamle. Heiberg, der vel også følte dette, var for lykkelig til, at han i sin glæde kunne nærme at bedrøve sin kærtige moder, og det blev altså derved.

Heiberg og jeg ønskede begge at være fri for den gabende folkemasse, som altid indfinder sig i kirkene ved et bryllup, især når brudeparret er offentlige og bekendte personer. Vi besluttede derfor i al hemmelighed at rejse til Slangerup, hvor Heibergs ungdomslærer, Hansen, var præst, for at lade os vie af ham. Heiberg red da til Slangerup for at underrette præsten om, at han ville føre sin brud til ham, for at vielsen kunne ske af ham og i hans kirke. Den gamle mand blev inderlig rørt over dette bevis på Heibergs venskab, og efter at vi havde indviet mine forældre i vor plan, blev dagen bestemt til den 31te juli (1831). Jeg var henved 19 år, og Heiberg havde fyldt sit 39te, men denne forskel i alder foruroligede mig intet øjeblik. Han var mere end ung nok til mig; ja, man kan gerne sige, han var yngre end jeg [, det syntes jeg dengang, og det synes jeg nu 25 år efter.] Hans lette, barnlige sind, hans munterhed og livlighed i omgang, hans livsglæde og

hans store ligevægt i sjælen, alle disse egenskaber gjorde ham så ung, at der ikke i det væsentlige var ringeste forskel i vor alder. Han kunne være overgivet som et barn, så hans moder ofte sagde: »Hæder Gud, hvad Ludvig dog er barnagtig! Det er rigtig en lykke for ham, at han får en fornuftig kone.« Når vi talte om at købe ind til vort hus, da syntes han, at dette jo altid kunne ske bagefter, og at det ikke var værd at opsætte brylluppet én dag derfor. Tit måtte jeg le ad ham, når han da, og mange år efter vor forening, bebrejdede mig, at så megen tid var spildt, og at hvad nu skulle ske, kunne være sket flere år tidligere, og at dette jo var et tab, som aldrig kunne erstattes. Hans moder påtog sig nu, når vi var rejst, at gøre indkøb af det fornødne til vort hus. Heiberg havde lejet et lille enligtliggende sted i Lyngby; der skulle han og jeg tage hen efter brylluppet og tilbringe den første måned af vort ægteskab i ensomhed.

Dagen nærmede sig til vor afrejse. Da jeg den sidste aften i min ugifte stand gik ind i mit afsides sovekammer, sukede min trofaste Dorothea over at denne aften var den sidste, da hun fik lov at klæde mig af; thi hun skulle ikke blive hos mig som gift kone, da hun var nødt til at tage hjem til Jylland til sine forældre på grund af en benskade, hun i længere tid havde været plaget af. Da hun som sædvanligt havde pakket mig ind og svebt tæppet godt om mig, sagde hun mig rørt godnat. Jeg var lige så bevæget som hun og takkede hende for al hendes omhu for mig, i den tid hun havde været i min tjeneste. »Ak!« sukede hun, »så godt som her får jeg det aldrig,« og gik stille grædende bort. Da hun var gået, rejste jeg mig som sædvanligt ud af min indpakning og gik til min bordskuffe, som jeg vel vidste i aften gemte ord til mig, der ikke var mig ligegyldige. Med bevæget sind læste jeg, hvad Heiberg i sin glæde, sin taknemmelighed her udtalte, kastede mig knælende for Gud og bad ham inderligt og længe om ikke at forlade mig, men følge mig som hidindtil og hjælpe og styrke mig, så at jeg måtte kunne gøre den mand lykkelig, der satte så stor pris på mig [stakkel]. Jeg åbnede vinduet i den skønne sommernat og så op til mine yndlingsstjernebilleder. Der var overordentligt stille i denne udkant af Christianshavn, kun hornets tuden fra laboratoriet og tåmurets dumpe slag fra Vor Frelsers kirketårn afbrød nu og da den dybe stilhed rundt omkring mig. Jeg